

Canvis

En cada vol, l'ocell inventa l'aire.

Josep J. Conill

Em preguntava pels canvis. Era sempre jo el mateix que havia sigut i seré?

Si això creia, negaria aqueixa flàmula amb què em reconeixia.

Sóc vent, el profeta de les flors, aquell qui s'atura als ulls - habitacles del desig- però també t'empeny. Parle i calle, persevere en tu, dintre teu, en la corol·la externa de l'ofrena que em fas. Besar, abraçar-te en aquest vals de l'abandó. Sempre he estat i hi seré.

Estic quiet, en la llengua que et somia la tendresa dels mots, garlandes en mi, del vent. Fluïsc, vols agafar-me, però m'esmuny de l'intent d'objectivar-me.

Ésser cristall, deixar entrar i marxar cabòries, silencis, el tacte on encarnàrem ombres i llums, el triomf que s'engegà en viure: presència eterna que sobreviu el foc de totes les galàxies.